

[Baunsgaard.]
 og det har de seneste år vist os: vi kan ikke under den fulde beskæftigelse alene ved en aktiv finanspolitik sikre den økonomiske balance. Og det var måske nok så vigtigt, om finansministeren, ikke mindst med sin fortid uden for folketinget, ville sige den slags ting noget tydeligere.

Finansministeren siger igen i dag noget af det, jeg ikke er sikker på er klogt, netop når det er finansministeren, der siger det. Han siger: ja men indkomstpolicen spillede jo ikke fallit, for organisationerne holdt sig ved deres overenskomstaftale inden for de rammer, der var angivet af det økonomiske råds formandskab. Det er rigtigt. Men hvad gjorde organisationerne derefter? De affandt sig med lønglidningen, hvilket er et bevis på, at man i dette spørgsmål ikke har den autoritet hos de to store hovedorganisationer, som man i øvrigt så stærkt vil påberåbe sig at have i andre spørgsmål, der bliver rejst. Det kan jo ikke nytte, at der angives en indkomst-ramme, hvis den udnyttes fuldt ud ved aftalen og man så bagefter tillader en glidning herudover. Så har man ikke holdt sig inden for rammen. Så har indkomstpolicen også, hvor det ansvar spiller ind, til en vis grad spillet fallit.

Hvis man skal have nogen mulighed for med sine udtalelser at påvirke udviklingen i rigtig retning, tror jeg, at vi hver især på de områder, hvor vi har mulighed for at blive troet på vore gode hensigter, skulle udstede de advarende ord til vore egne, når de begår fejl. Jeg tror, at den højtærede finansminister skulle tænke over, om dette alligevel ikke er mere virksomt end at påpege fejlene hos modparten.

Nøjagtig det samme vil jeg sige til det ærede medlem hr. Rimstad. Jeg har nu et par gange i den seneste tid hørt det ærede medlem hr. Rimstad stå heroppe og docere, at en af inflationens væsentligste årsager er, at staten med sine lønninger overbyder det private erhvervsliv. Jeg skal ikke benægte, at der kan hentes eksempler, men jeg forsikrer det ærede medlem om én ting — og jeg har 3 års erfaring fra den offentlige administration at bygge det på — eksemplerne på det modsatte er langt, langt hyppigere. Jeg tror derfor, det ærede medlem skulle føle også en forpligtelse til

at sige til sine venner, at man dér måske er med til at nære inflationen, når man overbyder statens lønninger for at få folk til erhvervslivet.

Rimstad: Jeg vil gerne spørge den højtærede økonomiminister, som ikke efter sine egne udtalelser at dømme synes at have tilstrækkelig nationaløkonomisk ballast til at vurdere, hvorvidt statens overforbrug uden dækning i produktionsstigning kan give anledning til inflation, om ikke fortsatte stigninger i statens overforbrug vil give anledning til fortsatte inflationsstigninger og derigennem fortsatte lønstigninger, og om dette ikke vil få indflydelse på vor konkurrenceevne og på beskæftigelsen.

Jeg er ganske vist ikke nationaløkonom. Det er et simpelt ræsonnement, jeg her har foretaget, men skulle det give anledning til, at den højtærede økonomiminister vil revidere sine nationaløkonomiske betragtninger, har jeg i hvert fald gjort så megen nytte.

Den højtærede finansminister påstod, at mit parti ikke alt for ofte var gået imod statens investeringer, således som de kommer til udtryk på finanslovens udgiftsside. Det er jo ikke rigtigt. Vi har tværtimod mange gange advaret imod udgifter, som vi ikke fandt at staten havde råd til.

Til hr. Baunsgaard vil jeg sige, at vi kan jo godt hver for sig stå op og sige, at vi har så og så mange eksempler på dette og hint. Jeg skal da heller ikke benægte, at hr. Baunsgaard fra den tid, han var handelsminister, kan have særdeles mange eksempler på, at staten er blevet berøvet folk, som er gået ud i det praktiske erhverv. Jeg tror imidlertid ikke på, at de pågældende har gjort det, fordi de er blevet overbudt. Jeg tror, der er en række andre grunde til, at folk går fra offentlige stillinger til private. Jeg ved derimod, at folk i øjeblikket, sådan som udviklingen har fundet sted, i stor udstrækning går fra det private erhvervsliv over til statens stillinger, fordi de dér får adskilligt flere penge for deres arbejde.

Niels Westerby: Jeg tror, at det er vigtigt i denne debat at gøre sig klart, at prisstigninger og inflation ikke er det samme,